

D ů v o d y:

Žalobce vytýká jako zmatečnost, že odvolací soud nebyl řádně obsazen, poněvadž nebyli v souzené věci přisedícími krejčí odborníci, tedy osoby, které by náležely k témuž povolání jako sporné strany.

Podle § 28, odst. 1, č. 2 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. je zmatečností, nebyl-li soud řádně obsazen. Může tedy býti skutečností žalobcem vytýkaná zmatečností jen tehdy, byly-li jí porušeny předpisy o obsazení pracovních soudů, to jest byl-li porušen předpis, jenž imperativně určuje, jak je obsazovati senáty u těchto soudů.

Podle §§ 16, odst. 2, a 32 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. je za přisedící toho, kdo náleží k témuž povolání nebo, když by takových nebylo, aspoň k podobnému povolání jako jsou strany. Podle odůvodnění vládního návrhu dotčeného zákona (tisk senátu N. S. č. 352/1930) odpovídá uvedené ustanovení v celku ustanovení § 20 zákona o živnostenských soudech, ve zprávě ústavně-právního výboru senátu N. S. k vládnímu návrhu zákona o pracovních soudech (tisk senátu N. S. č. 473/1931), jest k dotčenému ustanovení zmínka jen o přisedících ve sporech podle § 2, písm. g), zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.

Srovnají-li se však tato dvě ustanovení, je zřejmé, že ustanovení § 16, odst. 2, zák. o prac. soud. je přísnější než ustanovení § 20 zák. o živnost. soud. V § 16, odst. 2, zák. o prac. soud. se nařizuje přiřazení přisedících náležitých k témuž neb aspoň podobnému povolání jako sporné strany imperativně (arg. slova: »bud'te povoláváni«), kdežto v § 20 zák. o živn. soud. není v té příčině výslovného ustanovení a v § 4 nař. z 23. dubna 1898, č. 57 ř. z., jenž upravil způsob povolávání přisedících k seděním, se nařizuje povolávání takových přisedících jen »pokud dobře možno« (v nař. »soweit als tunlich«).

Týká se tedy porušení předpisů §§ 16, odst. 2, a 32 zák. o prac. soud. obsazení soudu a zakládá proto porušení tohoto předpisu zmatek podle § 28, odst. 1, č. 2 dotč. zákona.

Šetřením podle § 509, odst. 3, c. ř. s. bylo zjištěno, že z přisedících, kteří byli přiřazení k ústním jednáním odvolacím, ani jeden nenáležel k témuž nebo podobnému povolání jako sporné strany. Jsou proto rozsudky i řízení odvolacího soudu, počínajíc ústním jednáním odvolacím dne 11. prosince 1935, zmatečné a bylo je tudíž zrušiti. V novém jednání bude na odvolacím soudě, aby při obsazení senátu dbal předpisu §§ 16, odst. 2, a 32 o prac. soud. a za přisedící přiřadil jen osoby, které náleží k témuž nebo podobnému povolání jako sporné strany. Ke konci je podotknouti, že podle §§ 23 a 33 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. není v řízení před pracovním soudem ani před odvolacím soudem ve věcech pracovních předepsáno nucené zastoupení advokáty a že proto není zmatečností, nebyl-li žalobce zastoupen právním zástupcem.

Čís. 16459.

Přednostní pořadí členských příspěvků vodním družstvům (§ 62 vod. zák. č. 71/1870 čes. z. z.).

Předpisují-li stanovy vodního družstva, že se náklad podniku uhradí dosaženými podporami země a státu nebo i jinými příjmy, že zbytek se rozpočte na zájemce a že stejně se rozvrhnou i příspěvky na platy ze zápůjček vodním družstvem učiněných, počíná se tříletá promlčecí lhůta, po kterou členským příspěvkům přísluší nárok na přednostní uspokojení (přednostní právo zástavní), teprve od doby konečného vyúčtování, provedeného po úplném dokončení podniku a po vodoprávní a hospodářské kolaudaci.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, Rv I 1231/37.)

Žalovanému Vodnímu družstvu pro L. B. a okolí byla dne 1. února 1936 povolena proti povinnému (nynějšímu žalobci) k vymožení dlužných melioračních a drenážních příspěvků exekuce na svršky. Tvrdě, že se na vymáhanou pohledávku vztahují účinky soudního vyrovnání, ježto jde o příspěvky starší tři let před zahájením vyrovnacího řízení, takže neměly v době vyrovnání povahu přednostní pohledávky, domáhá se žalobce nepřipustnosti dotčené exekuce. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů :

Podle § 62 zák. ze dne 28. srpna 1870, č. 71 z. z. pro Čechy (českého zemského vodního zákona) jest povinnost platiti závazky vzniklé z členství u vodního družstva reálním břemenem a pro plnění příslušných závazků vyhrazuje zákon až do tříletých nedoplatků přednostní právo zástavní hned v pořadí za státními daněmi a veřejnými dávkami.

Jest tudíž jádrem sporu otázka, od kdy jest počítati tříletou lhůtu § 62 dotčeného zemského zákona. V souzené věci jde o členské příspěvky k nákladům zařizovacím a o jejich splatnosti rozhodují podle § 66 českého zemského vodního zákona na prvním místě stanovy. Čl. 9 stanov žalovaného vodního družstva ustanovuje, že se náklad podniku uhradí dosaženými podporami země a státu nebo i jinými příjmy, zbytek pak se rozpočte na interesenty způsobem v čl. 9 č. 1 stanov blíže uvedeným a že se stejně rozvrhnou i příspěvky na platy ze zápůjček vodním družstvem učiněných. Z toho je zjevné, že jest na úhradu zbytků nákladů zařizovacích, pokud nejsou hrazeny subvencemi státními neb jinými, upotřebiti jednak všech příjmů družstevních, jednak členských příspěvků. Přesnou výši zařizovacích nákladů lze však zjistiti až po úplném dokončení stavby a po provedení vodoprávní a hospodářské kolaudace, a proto lze splácení zatím dospělých závazků prováděti jen buď prozatímními členskými příspěvky na účet (à conto) příspěvků definitivních anebo výpůjčkami u kteréhokoli peněžního ústavu. Nelze tedy náklad neuhrazený subvencemi neb jiným jměním družstevním uhraditi tak, že se ihned celý rozvrhne na členy a od nich najednou vybere, nýbrž bude třeba teprve při kolaudaci zjistiti zbytek nákladů, které jest podle stanov rozdělit na členy společenstva, a teprve od doby tohoto konečného vyúčtování může počítati běh tříleté lhůty, po

kteřou členským příspěvkům přísluší nárok na přednostní uspokojení podle § 62 českého vodního zemského zákona, a nikoli od dřívější doby, kdy byly od jednotlivých členů podle předběžného rozpočtu vybírány jen zálohy na jejich členské příspěvky anebo kdy byly členům takové zálohy předepsány.

V souzené věci bylo zjištěno, že se toto konečné vyúčtování stalo výměrem ze dne 15. června 1934, v němž byla splatnost vypočítaného příspěvku žalobcova stanovena dnem 30. června 1934, a od této doby do dne povolení exekuce E 156/36 (t. j. do 1. února 1936) zajisté neuplynula tříletá doba § 62 řeč. vod. zák.

Čís. 16460.

Dědic bydlící v cizině byl v pozůstalostním řízení řádně zastoupen, třebaže nebyl jeho podpis na správné jinak plné moci dané zmocněnci superlegalisován.

Jest zmatečností (§ 41 f) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), jestliže zmocněnec přihlášeného dědice, oprávněný k jeho zastupování jen na základě všeobecné plné moci, vykonal za zmocnítele jednání, jež vyžadují zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák., jako dědickou dohodu odchylnou se od poslední vůle zůstavitelovy a místopřísežné seznání jmění.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, R II 496/37.)

Pozůstalostní soud odevzdal dne 7. prosince 1936 odevzdací listinou D 126/36 na základě dědické dohody pozůstalost po Karlu K., důchodci v B., zemřelém dne 21. května 1936 a zanechavším písemnou závěť a kodícil, dědicům přihlášeným bez dobrodiní soupisu, mezi nimi i Anně P., bydlící v B. (v království Italském) a zastoupené v pozůstalostním řízení Konrádem H., jemuž dala ve svém bydlišti všeobecnou plnou moc ze dne 29. května 1936, na níž nebyl její podpis superlegalisován. Konrád H. za Annu P-ovu sjednal s ostatními dědici dědickou dohodu, jež se odchylovala od ustanovení závěti a týkala se opatrování zůstavitelovy hrobky a zřízení fondu 18.000 Kč k tomu účelu určeného a dále prodeje domů č. p. 110 a 111, zapsaných ve vložce č. 214 v B. Mimo to bylo oceněno zůstavitelovo jmění, a to domy č. p. 103, 110 a 111 v B. a bytové zařízení, v místopřísežném seznání jmění, spolupodepsaném za Annu P. Konrádem H. Rekurzí soud k rekursu Anny P. uložil pozůstalostnímu soudu, aby v pozůstalostním řízení, pokud se týkalo dědické dohody o hrobce a o prodeji nemovitostí ve vložce č. 214 v B., dále jednal a znovu rozhodl. Důvod y: Stěžovatelka má pravdu, že odchýlení se od ustanovení poslední vůle lze dosíci jen dědickou dohodou. Uzavření dědické dohody vyžaduje však podle § 1008 obč. zák. plné moci znející na tento druh jednání. Zmocnění, že zmocněnec může učiniti vše, co v určité pozůstalostní věci pokládá za prospěšné a nutné, nemůže však nahraditi zvláštní plnou moc podle § 1008 obč. zák. (viz rozh. č. 4792 Sb. n. s.). Ježto